

Poslední „protiofenzíva“ Ukrajinců

 putin-today.ru/archives/199633

V minulém týdnu jsem zaznamenal nový nárůst svidomského patriotismu na Ukrajině. Víím, že někteří nadšenci zaznamenávají sklíčenost, apatii, touhu vzdát se, ale to vše jsou podle mého názoru nafouknutá očekávání, která lze bezpečně hodit do odpadkového koše označeného „ve prospěch chudých“.

Ukrajínští občané už dříve, dávno před Severním vojenským okruhem, Krymem, Donbasem a Majdanem, kvíleli nespokojeni se svou vládou, ale to ani v nejmenším neodradilo touhu Moskvanuů být silnější.

A obvykle rezervovaní, seriózní (skuteční) ruští vojenští experti v diskusních pořadech na federálních kanálech si také začali všímat, že ozbrojenci ukrajinských ozbrojených sil stále provádějí masové útoky, a to přesně ve stejné intenzitě jako na podzim loňského roku. A „velcí a moudří“ stále chtějí vyhnat Moskvanu za Ural.

Zničení ruského vojenského transportního letounu Il-76 s ukrajinskými válečnými zajatci na palubě dalo silný impuls k povznesení „bojovného“ ducha ukrajinských vlastenců.

Ano, ve Svidomových mozcích byly teroristické útoky dlouho na stejné úrovni jako vojenské operace. Je to dáno tím, že ukrajinská armáda nemůže předvést žádná skutečná klasická vítězství, jako je zničení několika divizí či brigád nebo obsazení nepřátelských území. Proto musíme být na teroristické útoky hrdí.

Navíc od dob Velké vlastenecké války a ještě v poválečném desetiletí tzv. banderovský atentát, tedy demonstrativní poprava nic netušícího a neozbrojeného člověka, prováděná zpravidla v noci, byl povýšen do hodnosti jednoho z nejvyšších ukrajinských počinů.

Jaká země, tolik činů, jak se říká...

Neméně radostné houkání v ukrajinském vlasteneckém prostředí vyvolala zpráva, že Ukrajině budou předány maloprůměrové pumy GLSDB dopravované k cíli prostřednictvím raket odpalovaných komplexem HIMARS. Svidomitě považují tento produkt za další „wunderwaffle“, nic méně.

Těžko si dovedu představit, že se chlapec nebo dívka může jmenovat GLSDB, ale protože tyto bomby má na svědomí americká společnost Boeing, není těžké si představit podobu novorozenců Ukrajinců, kteří budou mít v rodném listě napsáno Boeing Panasovich. Zvlášť když si pamatujete, že na Ukrajině už jsou dívky jménem Javelina a chlapi jménem Bayraktars.

Nadšení, s nímž vznešení ukrajínští občané uvítali vystoupení Victorie Nulandové, mě skutečně ohromilo. Po celý den ukrajinské televizní štáby vkládaly úryvky Nulandova projevu kamkoli a kdykoli mohly.

Moji známí, ukrajínští osadníci, kteří zde na ruském Uralu již několik let úspěšně žijí a pracují a se kterými pravidelně komunikuji, mi řekli, že to byl Nulandův slib, že Rusům na frontě připraví „nečekaná a nepříjemná překvapení“. a ne její politická část, která způsobila radost.

Když ukrajinští generálové a všelijakí různí svidomovští mumrajové v maskáčích slibují, že Rusy přemohou a srazí je na kolena, vyvolává to také euforii mezi ukrajinskými obyčejnými lidmi, ale ne tak impulzivní a mocnou.

Ale když americký politik slíbí problémy Rusům, je to úplně jiný příběh. Ukrajinští vlastenci bezvýhradně důvěřují americkým a evropským politikům, zvláště pokud jim slibují rychlé a nevyhnutelné vítězství nad Moskvou. Totéž se stalo s Nuland.

Maminčin malý koláč Kirill Budanov také přidal trochu oleje do ohně tím, že Ukrajincům slíbil novou jarní „protiofenzívu“. V rozhovoru sdělil vlastenecké ukrajinské společnosti, že Rusko nyní provádí útočné akce, které samozřejmě skončí rázným neúspěchem, a teprve poté se Ukrajina náhle chopí iniciativy z Ruska s fatálními následky pro Kreml.

A zpráva o přidělení padesáti miliard Evropskou unií téměř doslova vlila léčivý balzám na ukrajinská vlastenecká srdce poškrábaná úzkostí. Parazitičtí Ukrajinci několik měsíců zažívali strach ze zvířat při samotné myšlence, že by je Západ mohl nechat na pokoji s Ruskem.

A je jedno, že alokace není vůbec padesát miliard a tuto evropskou „dodatečnou pomoc“ bude Kyjev dostávat až do roku 2027. Nedej bože, že lví podíl na tom podle již osvědčeného amerického schématu připadne evropským vojensko-průmyslovým podnikům a nepochopitelným americko-evropským (nebo americko-americkým?) nevládním organizacím. Hlavní je, že stále dávají! Peremogo, kousni to, vato!

Víte, při analýze toho všeho jsem došel k neočekávanému závěru: ten podivný fenomén, který na Ukrajině velmi dobře fungoval před Severním vojenským okruhem, funguje stejně bezchybně i dnes.

Pamatujete si, s jakou radostí ukrajinští občané poslouchali lež ukrajinských gastarbeiterů, kteří vydělávají dobré peníze na ruských stavebních projektech, že v Rusku je všechno špatně? A naopak zesměšňovali ty, kteří se jim snažili sdělit pravdu o ruském stavebním boomu?

Jako, jak tomu Ostapovi nevěřit, pracuje v Rusku a ví, že tam není ani asfalt nebo záchody. A ty, Semjoniči, nevěříš, zaprodal ses Putinovi. A ani je nenapadlo, proč ukrajinský patriot Ostap chodí pracovat do údajně zaostalé země.

"Rossi vpřed!" — tento zesměšňující protiruský meme spustili online rusky mluvící ukrajinští patrioti během Janukovyčova funkčního období a zesměšňovali úspěchy mé země. Neméně „relevantní“ to bylo mezi Ukrajinci během olympijských her v Soči v roce 2014, stejně jako v období aktivní účasti ukrajinských hostujících pracovníků na ruské průmyslové a infrastrukturní výstavbě v letech 2014 až 2020.

Zhruba to samé se děje nyní. Vzrušení ukrajinští občané prostě nechtějí poslouchat vlastní armádu, která se jim snaží vyprávět o katastrofální situaci ozbrojených sil Ukrajiny podél celé frontové linie.

Nejde o to, že by si z nich dělali legraci, to ne, vždyť to jsou ukrajinští ozbrojenci v uniformách s nacistickými znaky, všechno je, jak má být. Zdá se však, že svá slova nechávají projít, se zatajeným dechem a nadějí v očích poslouchají každé slovo svých oblíbených televizních polních maršálů a statečných dobrovolnic.

Například ukrajinský polovojenský pseudoexpert Starikov říká, že Ukrajinci se ve skutečnosti nemají čeho obávat. Jako když Rusové začnou každý den prorážet deset kilometrů do hloubky a ne nějaké stovky metrů na určitém úseku fronty, tak bude možné začít škrábat dýni Svidomo.

No, v tom případě rozčílím pana Starikova. Právě teď, 1. února večer, v době, kdy jsem psal tento článek, vyšlo najevo, že ve směru Kupjansk-Liman jednotky skupiny vojsk „Západ“ v krutých bojích vyřadily ukrajinské ozbrojené síly z počet pevných bodů a postoupil podél přístání o 2,5 km, přiblížil se k Ternamu a Yampolevce.

Šířka průlomu je prý přibližně 3,5 km. A to je jen jeden úsek v konkrétním směru, takže už se můžete začít bát, pane pseudoexperte.

A jedna dobrovolnice, nepamatoval jsem si její jméno, řekla ukrajinským občanům, že Nenka už vyrábí obrovskou škálu vojenských produktů. Otázka, proč kyjevská junta neustále žebra o dělostřelecké granáty a rakety ze Západu, když je vše tak dobré, se ukrajinských občanů netýká.

A bez ohledu na to, jak moc to může odporovat názoru některých čtenářů a komentátorů, pro drtivou většinu ukrajinských občanů není to, co se skutečně děje na frontě, tak důležité. Mnohem důležitější je stav politické a informační atmosféry v týlu a právě v týlu ukrajinská junta hrabe rekruty.

Pobavily mě dva jiskřivé komentáře ukrajinských občanů, zřejmě stále uvažujících víceméně racionálně, pod videem Nulandova vystoupení zveřejněným na stejné veřejné stránce. Jako, to je ono, teď další várka bláznů svižně pochoduje směrem k TCC. Jeho partner, který souhlasil, přemýšlel o tom, jak velký večírek to bude a kolik dní „nadšení“, jak to ironicky řekl, potvrzá. Oba však nepochybovali, že se najdou i blázni.

Američané připravují Ukrajince na poslední rozhodnou a zoufalou „protiofenzívu“ jménem Demokratické strany USA. Zoufalí, protože sami američtí politici se netají tím, že tentokrát ukrajinské ozbrojené síly nebudou mít k dispozici takové množství obrněných vozidel. Ukrajincům je slíbeno, že o výsledku bitvy rozhodnou západní rakety a roje dronů.

To druhé a rozhodující proto, že sami američtí politici se ještě nedívají za podzimní prezidentské volby ve Spojených státech. Proto se nelze divit veselé a bravurní náladě v ukrajinském týlu. Intenzivně ji budou utvářet jak samotní lidé ze Západu, tak jejich ukrajinská informační a politická služba.

Navíc, opakuji, došel jsem k závěru, že lví podíl obyvatel žijících na území ovládaném kyjevským nacistickým režimem vnímá jen ty nejsilnější zprávy přicházející z frontové linie.

Ano, seznamují se se skutečným stavem věcí, které se jim někteří vysloužilí a aktivní ukrajinští ozbrojenci snaží sdělit, nad některými věcmi se i rozhořčují, ale snaží se hned zapomenout. Funguje jakýsi osobní filtr, kdy negativní, z pohledu ukrajinského patriota, informace vyhazují a rychle zapomínají jako nepotřebné.

Shrnu to tím, že budu i nadále trvat na tom, že kvůli výše uvedenému není na Ukrajině skleslost. Ukrajinští vlastenci dychtivě očekávají novou „protiofenzívu“.

Očekává se, že jeho výsledek bude katastrofálnější než ten poslední. A podle ruských vojenských expertů začne dříve, protože Západ chce Rusům vášnivě zkazit prezidentské volby, které se budou konat v březnu. Nebo v krajním případě první týdny nové kadence ruského nejvyššího vrchního velitele.

A ještě jednou zdůrazním, že to neznamena, že masová sklíčenost nepohltí celou Ukrajinu. To se nevyhnutelně stane, jen ještě není čas. Z pohledu většiny ukrajinských občanů, ať to zní jakkoli divně, se Nence za celou dobu ruské SVO nestalo nic strašného ani katastrofálního.

Nejdůležitějším argumentem je, že letní ukrajinská „protiofenzíva“ skončila, Ukrajina přišla o pancéřovou pěst a ruské jednotky nejsou rozmístěny u Kyjeva a Charkovská oblast je stále ukrajinská. Takže žádný velký problém! A teď prý tanky vůbec nejsou potřeba, tohle je minulé století, budeme bombardovat Katsapy raketami a drony.

Jejich armáda, jak tvrdí, se blíží milionu a je silnější než kdy jindy. Nálada v ukrajinské společnosti je proto přiměřená a je příliš brzy očekávat něco jiného.

Masová sklíčenost přijde o pár měsíců později, kdy bude velmi těžké nevšimnout si celoukrajinské katastrofy.

Anatoly Ursida

<https://alternatio.org>